

Poutník

2/2022 | 26. ročník

Římskokatolická farnost sv. Jiří Dolní Čermná

Velký pátek 15. 4. 2022 – křížová cesta na Mariánské Hoře

Velikonoční vigílie – Bílá sobota 16. 4. 2022

Úvodní strana: Velký pátek 15. 4. 2022 – vstupující průvod ministrantů

POZDRAV OTCE FARNÍ OBCE ☺

Moje milovaná farní rodino,

před námi je krásný čas prázdnin, dovolených, odpočinku (nebo alespoň zvolnění), dnů plných sluníčka a tepla.

Ve farnosti prožíváme spoustu slavností, setkání, akcí, oprav, úprav. Díky všem, kdo pomáháte!

Chci Vám říci, že i díky Vám jsem moc šťastný kněz. Děkuji Pánu Bohu, že mi dal milost být tu s Vámi v tak živé farnosti.

V neděli 12. června proběhne v naší farnosti udílení svátosti biřmování. Tak bych dal příležitost papeži Františkovi, ať nám k této svátosti, která se přijímá jednou za život, v rámci našeho vzdělávání ve víře, něco řekne ☺:

„BIŘMOVÁNÍ – NEVĚZŇETE DUCHA SVATÉHO, KTERÝ VEDE NA CESTU SVOBODY

...V úvahách nad svátostí biřmování budeme pokračovat rozvažováním o působení darů, které Duch svatý nechává dozrávat v biřmovancích, když je vede, aby se sami stávali darem pro druhé. To je dar Ducha svatého. Připomeňme, že když nás biskup pomazává olejem, říká: „Přijmi Ducha svatého, který ti byl dán“. Tento dar Ducha svatého vstupuje do nás a roste v nás, abychom ho pak my mohli dávat druhým. Vždy dostáváme proto, abychom dávali, nikoli proto, abychom si dary uschovali uvnitř, jakoby naše duše byla skladištěm. Nikoli, dostáváme vždy proto, abychom dávali. Boží milost jsme obdrželi proto, abychom ji přinášeli druhým. V tom spočívá křesťanský život. Duch svatý tedy působí odpoutanost od našeho „já“, od našeho „malá domů“, abychom se otevřeli komunitnímu „my“. Máme se stávat nástrojem zprostředkovávajícím dar Ducha ostatním.

Biřmování v pokřtěných završuje jejich připodobnění Kristu, silněji je připojuje jako živé údy k mystickému tělu Církve (srov. Obřad biřmování, č. 25). Poslání církve ve světě se rozvíjí prostřednictvím všech, kdo jsou její součástí. Někdo si myslí, že v církvi jsou jednak páni, jako papež, biskupové, kněží, a pak ti druzí, dělníci. Tak tomu ovšem není. V církvi jsme všichni a všichni máme odpovědnost jeden druhého posvěcovat, máme o druhé pečovat. Církev jsme „my, všichni“! Každý má v církvi svou práci, ale církev jsme „všichni“. Církev totiž musíme chápat jako živý organismus, tvořený lidmi, které známe a s nimiž kráčíme, a nikoli jako abstraktní a vzdálenou strukturu. Církev jsme my, kteří kráčíme. My všichni – toto je církev!

Biřmovance nás váže k všeobecné církvi, rozptýlené po celém světě, ale zároveň zapojuje biřmovance aktivně do života místní církve, k níž náležejí, v čele s biskupem, který je nástupcem apoštolů.

Stejně jako zrno, které máme v ruce, nemá být biřmování uklizeno do šuplíku, nýbrž zaseto. Celý život musí být zaséván, aby přinesl plody, aby se rozmnožil. Dar Ducha svatého musíme přinášet do společnosti. Chtěl bych tedy povzbudit biřmovance, aby „nevěznili“ Ducha svatého, nekladli odpor větru, který vane, aby je přivedl na cestu svobody, aby nedusili horoucí Oheň lásky, jenž přináší, aby stravoval život pro Boha a pro bratry. Kéž Duch svatý udělí nám všem apoštolskou odvahu předávat skutky i slovy evangelium těm, které potkáváme na své cestě. Skutky i slovy, avšak dobrými slovy, která pomáhají k růstu. Nikoli slovy tlachavými, jež ničí. Když tedy vycházíte z kostela, myslíte prosím na to, že pokoj, kterého se vám dostalo, je určen pro druhé, nikoli k tomu, aby byl ničěn prázdnými řečmi. Nezapomínejte na to!“

Moji milí, ať Pán žehná naší farnosti!

Srdečně Vám žehnám! Krásné léto!

Váš otec Jan ☺ +

Z historie farnosti

Vzpomínka na kostelníka Josefa Appla a paní Marii Marešovou

Byla jsem požádána o napsání vzpomínky na mého strýce, dlouholetého kostelníka a také školníka **Josefa Appla**, staršího bratra mé maminky, narozeného v roce 1899.

Pocházel z rodiny truhláře Petra Appla a Josefy, rozené Kylarové z Bystřece. Bydleli v domku čp. 20 v Dolní Čermné (nyní Krobotovi). Jako mladý se vyučil pekařem v Moravské Třebové. Po 1. světové válce pracoval u pekařů v Lanškrouně. V roce 1935 se oženil s Marií Macháčkovou z Horní Čermné. Narodili se jim čtyři synové, z nichž dva zemřeli v dětském věku.

Po 2. světové válce přijal zaměstnání školníka na „Měšťanské škole“ v Dolní Čermné. Bydleli po rodičích v domku v čp. 20 a poté jim byl nabídnut byt ve školní budově v části prostor dnešní mateřské školy. Když se začala mateřská škola rozšiřovat, přestěhovali se do chalupy na náměstí čp. 6 (která je dnes již zbouraná). Službu školníka vykonával až do odchodu do důchodu. A že to byla služba velmi náročná, si musíme uvědomit - ve všech třídách bylo lokální topení, tedy kamna na uhlí. Což znamenalo v topné sezóně všechna kamna vyčistit od popela, nanosit desítky uhláků uhlí a časně ráno všechna kamna roztopit, aby bylo teplo, až přijdou děti do školy. A že těch tříd bylo: v přízemí sborovna, ředitelna, jedna třída a tělocvična (dnes praktické dílny), v prvním patře čtyři třídy a praktická učebna. Dobře si pamatuji, že když jsme ráno přišli do školy, v prvním patře stála fronta naplněných uhláků připravených na přikládání.

Vincenc, Jan a Josef (vpravo dole) Applovi při výměně věžních hodin 1967

Tím ale jeho služba nekončila. Když děti odešly, musel všechny třídy uklidit - zamést a vyčistit včetně chodeb. Službu školníka vykonával dobrých 20 let, a když v roce 1969 ovdověl, nastal velký problém, jestli si už jako důchodce může odebírat obědy ze školní jídelny. Někomu moc vadilo, aby se náhodou neobohatil nebo nevyužíval nějakých výhod. Našel se přece jen člověk, který se přimluvil, a bylo mu dovoleno obědy odebírat.

Službu kostelníka přijal po zestárlém panu Josefu Mačátovi, který ji již pro stáří a nemoc nemohl dále vykonávat. To však byla další náročná služba. Po roztopení kamen ve škole šel otevřít kostel, vystoupal na věž a odzvonil ranní zvonění. Posloužil podle potřeby v kostele. Po skončení ranní mše se zase vrátil do školy, aby tam pokračoval ve své práci.

Kostelní zvon vyzváněl třikrát denně - ráno, v poledne a večer. Takže třikrát denně vystoupal do věže kostela po několika desítkách schodů.

A úklid kostela: to nebyly skupinky jako dnes. Úklid zajišťoval sám, nanejvýš se svojí ženou a dvěma syny.

Největší zátěž byla před svátky - Vánoce a Velikonoce. To už přece pomohli starší ministranti s různými přípravami. Několik generací ministrantů, z nichž někteří jsou dnes už i v důchodovém věku, si dobře pamatují, že měl dobré srdce, ale taky při různých ministrantských lumpárnách se uměl spravedlivě rozzlobit.

Když už ho přece jen tato služba zmáhala, začal zasvěcovat do různých činností mého otce, který byl o deset let mladší. Jenže ten nečekaně brzy zemřel a strýc na to zůstal zase sám.

A to ještě kromě kostelnické služby zastával roli hrobníka. V 70. letech pan farář Ptáček uvažoval o novém zvonu na elektrický pohon. Na to se strýček moc těšil, že už nebude muset stoupat do věže po schodech. Jenže než byl v roce 1980 nový zvon hotový, tak v srpnu 1980 v 81 letech zemřel. Instalace nového zvonu byla v říjnu téhož roku.

Strýc pak, již v důchodovém věku, ještě přijal službu prodeje benzínu. Před dnešním („vietnamským“) obchodem Večerka v místech parkoviště aut, stálo jako pozůstatek obchodu se smíšeným zbožím pana Cejnara čerpadlo na benzin na ruční pohon. A on tuto službu několik let vykonával.

To, že se v mládí vyučil pekařem, nezapomněl ani v pokročilém věku. Uměl upéct nádherné vánočky, jen se na ně srdce smálo. A když byly naše děti malé, několikrát jim přinesl vlastnoručně upečenou mikulášskou nadílku.

Ti, kdo si ho ještě pamatují, vědí, že to byl člověk drobné postavy, ale nesmírně houževnatý, pracovitý a dobrosrdečný.

Dnes aspoň jako tichou vzpomínku mu o nedělích a svátcích rozsvítím svíčku na hrobě.

Ještě za působení mého strýce v kostelnické službě se občasnou výpomocí zapojil můj bratr Josef, který poté tuto službu převzal a vykonával plných 35 let. Ale to už je zase jiná kapitola...

Další vzpomínka je na moji maminku **Marii Marešovou**, která se mnoho let starala o květinovou výzdobu kostela.

Byla mladší sestrou kostelníka Josefa Appla, narozená v roce 1906. Vyrůstala s rodiči a čtyřmi bratry v domku čp. 20 v Dolní Čermné. Dva nejstarší bratři museli narukovat do 1. světové války. Oba se však po velkých útrapách šťastně vrátili k radosti celé rodiny.

Maminka, jako mladá děvče, chodila do služby do učitelské rodiny v Čermné, kde se naučila dobře vařit, což se jí po letech, kdy měla početnou rodinu, náramně hodilo. Nejednou jsme to ocenili, když i z nedostatku dokázala vytvořit chutné jídlo pro mnohačlennou rodinu.

V roce 1932 se vdala za Josefa Mareše z Horní Čermné. Narodilo se jim osm dětí. Měli malé hospodářství a otec rodiny vykonával řemeslo koláře. Bydleli v Horní Čermné čp. 180, od roku 1947 v Dolní Čermné v čp. 72 a od roku 1950 na „Hrdinově statku“ čp. 55, kde bylo větší hospodářství pro početnou rodinu. Jenže v roce 1953 byli přinuceni vstoupit do JZD, kde byli oba zaměstnáni až do odchodu do důchodu.

V roce 1966 jsem já s manželem hospodářství od rodičů převzala a oni se na důchod přestěhovali do chaloupky čp. 213 pod hrází. Odtud se ujalo oslovení „podhrázová babička“.

V roce 1972 ovdověla a od té doby už se začala zapojovat do služby v kostele. Nejprve příležitostně chodila pomáhat bratrovi s údržbou kostela. Později pomáhala s květinovou výzdobou kostela ženám, které se i ni staraly. Především ale pěstovala na své zahrádce spoustu květin, aby je mohla přinášet do kostela. Tehdy se kostel

zdobil převážně květinami ze zahrádek, které lidé přinesli. Jednou mi můj nejstarší synek, tehdy asi patnáctiletý povídá, že by chtěl, abych měla na zahrádce taky tolik kytiček, jako babička. A pak dodal: „Ale já vím, ty teď na to nemáš čas, leda až v důchodu.“

A když ty starší ženy, které se o výzdobu kostela staraly, postupně odcházely, nakonec na květiny maminka zůstala sama. V té době už byl kostelníkem můj bratr Josef a ona ve snaze mu pomoci, chodila kostel i uklízet. Pouze na generální úklid, který se konal dvakrát do roka, se pozvalo víc lidí. Dnes se sama divím, jak toto vše zastala v jejím pokročilém věku.

Byla neuvěřitelně činná až do roku 1989. V srpnu téhož roku jsme s ní oslavili její 83. narozeniny a asi za šest týdnů nato odešla. Ještě si vzpomínám, jakou měla starost, kdo teď bude zdobit kostel.

Po nějakou dobu se pak o květiny v kostele starala paní Vávrová z Rychty se svojí sestrou. Poté službu převzala paní Zdeňka Motlová se sestrou a nakonec sama.

Dnes se o výzdobu a úklid kostela starají skupinky žen z farnosti a je to tak dobře, že je farnost do této služby zapojena. Dříve jsme to brali jako samozřejmost, že je to hotové a ani jsme si neuvědomovali, co to stojí námahy.

Snažila jsem se přiblížit život dvou lidí narozených před více jak sto lety a úzce spjatých s našim kostelem. Neměli život lehký, zažili první i druhou světovou válku. Žili rozhodně ne v nadbytku, spíše v nedostatku. Dokázali a snažili se i ve vyšším věku být ještě užiteční, bez nároku na odměnu, a nestěžovali si, jak je v dnešní době ve veliké oblibě.

Růžena Macháčková

Jan Hampl v mých vzpomínkách

Pana Hampla jsem znal vlastně dříve, než jsem jej poprvé viděl. Znal jsem jej z vyprávění svojí příbuzné, která koncem německé okupace jezdila na prázdniny k Šilarům, kteří měli (a dodnes mají, hospodaří tam Zdeněk) statek u tehdejší lékárny, tedy v tu dobu vlastně v Sudetech na území „tisícileté“ Velkoněmecké říše. Mladí lidé, skoro ještě děti, k sobě mají vždy velmi blízko. A tak se seznámil Jan s Olgou. Byla to taková „prázdninová láska“; nikdy mě neřekli, jak dlouho jejich známost trvala, vím jen, že paní Olga na Jendu léta ráda vzpomínala.

A pak přišel rok 1993, kdy jsem se rozhodl v místě, kam jsem jezdil od předškolního věku do „Hostince na Letné“ na pololetní (tenkrát týdenní) i letní (dodnes dvouměsíční) prázdniny, koupit chaloupku. A náhoda tomu chtěla, že jsem o svém úmyslu řekl paní Olze a ona začala mluvit o řízení Božím, protože se v tu dobu dohodla s Jendou, že ji přijede po letech navštívit. Tak jsem ho poznal. Malý, sympatický, dobře naladěný člověk, z jehož očí sršely veselé jiskřičky. Říkal jsem mu o svém úmyslu a on jej hned schválil. „Akorát je tam drsnější podnebí a člověk z Prahy, odkojený ústředním topením, si bude možná těžko zvykat.“ Líbila se mi jeho upřímnost, s jakou hned upozornil na stinné stránky – a až do zavedení plynu v Černé jsem si na jeho slova mockrát vzpomněl, když jsem přijel v zimě do chaloupky a na cestě u potoka bylo i o deset stupňů míň než v Praze.

Druhá vzpomínka je kratičká. Šli jsme o slavnosti svatého Václava po mši svaté na tehdy ještě otevřenou Letnou a Jenda měl s námi stejnou cestu. Vedl kolo, aby si s námi mohl popovídat. A všichni, kdo nás předjížděli, mu děkovali z krásné sólo při zpěvu písně k oslavě svatého Václava. A já si teprve tehdy uvědomil, kdo to na kůru každou neděli tak krásně zpívá.

Třetí vzpomínka se týká mého biřmování, které mi z pověření biskupa Otčenáška udělil J. M. Pavel Seidl. Šel jsem k biřmování ve vyšším věku a přemýšlel, koho bych požádal o kmotrovství. V roce 2000 byla na Mariánské Hoře tradiční pout', seděli jsme na lavičkách u hasičů a mně bylo v té chvíli jasno: „Jendo, nešel bys mi za kmotra při biřmování?“ Chvilí byl v rozpacích a pak odpověděl: „Taková nabídka se neodmítá!“ A já byl šťastný. Moje manželka dodnes vzpomíná, jak při pohoštění po polévce řekl: „Děkuji, mladá paní, žádná vitana!“

Bohužel jsem do chaloupky jezdil tenkrát jen na víkendy, tak jsme se moc nevidali. Přesto na něj dodnes při různých příležitostech rád vzpomínám.

Zdeněk Ježek

„Víra je ...

čekat na Boha, který mi dává tu největší pozemskou radost - zakoušení Jeho lásky.“

z knihy Pamelý Reeveové Víra je...

Rozhovor Poutníka

Rozhovor s otcem Pavlem Seidlem

Otče Pavle, úvodem přijmete srdečné pozdravy z Dolní Čermné. Můžeme se zeptat, jak se Vám daří?

Předně díky, že jste mě oslovili a že můžeme spolu vést tento rozhovor. Vážím si toho. Díky Bohu jsem relativně zdravý a stále se mohu něčemu novému učit, což je pro mě podstatné a mám z toho radost. Kněžský život přináší své každodenní povinnosti, ale občas i nějaké nové zajímavé výzvy a pochopitelně mnoho hezkého. Jsem opravdu rád knězem.

Mohl byste nás, prosím, trochu seznámit s Vaší farností, ve které nyní sloužíte?

Od 1. srpna 2016 působím na Vysočině ve farnosti Krucemburk. Historie Krucemburku je spjata docela s významnou kulturní tradicí, obec se může pochlubit se čtrnácti chráněnými kulturními památkami. Svá díla zde zanechali významní čeští umělci jako architekt Josef Gočár, sochaři Jan Štursa a Vincenc Makovský. Především je však Krucemburk spojen s osobností světoznámého malíře a národního umělce Jana Zrzavého, který je pohřben u farního kostela sv. Mikuláše. K jeho hrobu sem pravidelně každý týden zavítá někdo z turistů a cizích návštěvníků.

Tuto farnost vytváří dvě bývalé samostatné farnosti Horní Studenec a Vojnův Městec, které byly k 1. 1. 2006 sloučeny s původní farností Krucemburk. Do farnosti v současné době náleží 18 obcí, tři kostely (Krucemburk – sv. Mikuláš, Vojnův Městec – sv. Ondřej, Horní Studenec – sv. Václav) a jedna moderní kaple (Škrdlovice – sv. Cyrila a Metoděje z roku 1999). Pravidelně se také slouží bohoslužby v Domě s pečovatelskou službou ve Žďirci nad Doubravou. Toto město má okolo 3.000 obyvatel, ale nemá svůj kostel ani kapli.

V naší farnosti od roku 1999 velmi dobře působí Salesiánské hnutí mládeže, které se věnuje různým aktivitám pro školní děti a mládež. Během liturgických i jiných slavností úspěšně vystupuje zdejší Chrámový sbor, který založil místní rodák P. Karel Bříza (* 14. 10. 1926 + 9. 12. 2001), řeholník – redemptorista, hudební skladatel (je známé jeho mešní ordinárium), varhaník a varhanář. Ve farnosti se učí náboženství od 1. do 5. třídy na Základních školách ve Žďirci nad Doubravou, ve Vojnově Městci a v Krucemburku. Druhý stupeň se učí na faře v Krucemburku. Pravidelně se ve farnosti uskutečňují setkání matek (čtyři skupinky) a setkání manželů. Ve farnosti pořádáme jednou za rok Farní výlet a Farní den. Obě akce jsou hodně oblíbené.

Mimo farnost Krucemburk mám na starost také farnost Sopoty (obec Sobíňov), která se nachází na cestě od Žďirce nad Doubravou směrem k Chotěboři. V Sopotech je moc hezký barokní poutní kostel Navštívení Panny Marie, ve kterém se pravidelně slouží bohoslužby s nedělní platností v sobotu odpoledne v 16:30 h. Lidé mají toto místo rádi a přijíždějí sem pravidelně věřící z okolí.

Není tajemstvím, že jedním z důvodů, proč se na Vás právě pro toto poutnické číslo obracíme s prosbou o rozhovor, je skutečnost, že letos v květnu je tomu 25 let, kdy poprvé vyšla textová příloha Poutníka – velký Poutník. Odkud vlastně vzešel ten nápad na jeho vydávání? Od kdy vůbec vycházel malý Poutník a jak dlouhá byla cesta k tomu velkému?

Pokud si dobře vzpomínám, tak malý Poutník začal vycházet asi rok po mém nástupu do Dolní Čermné, tedy v roce 1996. Původní myšlenka byla, aby věřící měli v ruce k dispozici potřebné informace o bohoslužbách a aktivitách ve farnosti. Webové stránky tehdy ještě nebyly, ohlášky se sice četly, ale farníci mě upozorňovali, že všechno dobře neslyší, tak jsem se rozhodl pro tento zpravodaj.

Rok po vzniku malého Poutníka přišel od pana Vladimíra Jansy zajímavý nápad na vydávání tzv. velkého Poutníka. Docela jsem to uvítal, když jsem viděl zapojení dalších aktivních farníků jako Petra Mareše, Evy Jansové (mnoho let dělala poutavou rubriku pro děti), Tomáše Bednáře, Jiřího Adamce, později také Pavla Židka.

Proč se vlastně Poutník jmenuje Poutník? Jak to vzniklo? Zvažovaly se i jiné názvy?

Tak název „Poutník“ jsem vymyslel podle poutního místa na Mariánské Hoře. To místo mě hodně oslovilo a rád jsem tam pobýval. Přiznám se, že ani nevím, jestli jsme uvažovali o jiných názvech. Lidé ve farnosti to brzy přijali za své, což mě hodně povzbudilo.

Jak se do Poutníka dostala kresba kostelů pana Valentina Kunerta, která je jeho součástí dodnes? Byla určena přímo pro Poutníka?

Kresba kostelů pochází od pana Valentina Kunerta, který ji po mé výzvě namaloval jako logo tohoto farního zpravodaje a já jsem kresbu s vděčností přijal. Ano, byla určena přímo pro Poutníka. Logo zahrnuje všechny kostely ve farnosti.

Přemýšlel jste v začátcích třeba i o tom, jakou může mít Poutník životnost – jak dlouho se bude dařit jej vydávat? Myslíte si, že i po čtvrtstoletí, v době, kdy většina informací je dostupná prostřednictvím internetu, má vydávání farního časopisu význam?

Určitě jsem v začátcích moc nepřemýšlel, jak dlouho se bude Poutník vydávat. Myslím, že nám všem v redakční radě bylo ale jasné, že pokud bude mezi farníky o tento zpravodaj zájem, tak naše práce má svůj smysl a my máme další motivaci. A zvláště, když nám někteří farníci dávali podněty, o čem máme psát. Čas od času někdo z farníků něco okomentoval, tak to byl také důvod, proč v této práci pokračovat.

Vydávání farního zpravodaje vnímám jako pastorační nástroj a jeho potřebu a fungování musí v současné době posoudit otec Jan se svojí pastorační radou.

Je něco, co jsme ještě nezmínili nebo co byste nám rád k Poutníku řekl?

Chtěl bych upozornit na velké zásluhy sestry Ludmily Kubické, SSK, mé bývalé pastorační asistentky, při vytváření týdenního farního zpravodaje, tzv. malého Poutníka. Ona s velkou pečlivostí a obětavostí vše připravovala a domlouvala. Bez její pomoci bych to sám určitě nestíhal. Vydávání čermenského farního zpravodaje hodně podpořila svým nezištným nasazením tiskárna DOBEL pana Josefa Bednáře v Lanškrouně.

Mohl byste, prosím, závěrem něco vzkázat farníkům, čtenářům, příznivcům Poutníka?

Rád všechny čtenáře a příznivce Poutníka zdravím a ze srdce jim přeji, aby se jim v životě dařilo a četba farního zpravodaje jim přinášela vnitřní obohacení a radost.

Děkujeme za rozhovor. Přejeme Vám, otče Pavle, hodně radosti, zdraví a síly pro Vaši kněžskou službu.

Za redakci Poutníka:

Hana Vágnerová a František Mareš

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

Triduum

Ve dnech Tridua jsme si připomněli, že nic není v našem životě špatně. Že i zlé a těžké věci mají svůj smysl, pokud jdeme životem s Ním, s Ježíšem. Pokud ty věci otevřeme před Bohem a vystavíme Božímu požehnání. Z odevzdání přichází pokoj a trpělivost, síla těžkosti nést a také naděje. Prohlubuje se naše blízkost a náš vztah s Pánem a v jeho světle, v síle jeho lásky k nám, pak roste naše ochota a schopnost vůči druhým lidem - nesoudit, snažit se druhého pochopit, odpustit a odpouštět stále znova. Jako Ježíš odpouští nám. Jako Bůh otec, který nám dává ne to, co si zasloužíme, ale to, co potřebujeme. A to v nás vyvolává údiv nad Božím plánem, naplňuje nás to vděčností, obdivem a chválami. V tomto duchu jsme prošli třemi dny modlitebních zamyšlení, ztišením v adoraci, odevzdáním, chválami a vděčností s děvčaty ze skupinek Matek, která nám tato setkání připravila. Díky za ně a těšíme se na příští.

Beáta Dombajová

Postní duchovní obnova

Jako obvykle začínala duchovní obnova pátkem (11. 3. 2022), večerní rytmičkou mládežnickou mší. Mše byla krásná, kázání otce Šikuly taktéž... Tedy dobrá předzvěst sobotního dopoledne, na kdy měl otec přichystanou větší nálož duchovní moudrosti. V sobotu po ranní mši jsme naklusalí do Orlovny, připravené židle tak tak nějak dobře vyšly, kafe a sušenek bylo také fůru. Mohlo se tedy začít. Na počátku byla songa, přivítání a poté se otec Petr rozpovídal... Bylo to tak akorát dlouhé, velmi vtípné a hlavně krásné, moudré a poučné. Pro představu uvedu něco, co mě zaujalo a co jsem si byla schopná zapamatovat, i když musím připustit, že se někde stala v konečném důsledku chyba... Ale kdo ví, třeba si jí ani nevšimnete. Otec Petr mluvil o pěti přikázáních poutníka (toho živého, nikoli našeho farního zpravodaje). První je, že si poutník hledá směr → měl by se snažit slyšet to, co Ježíš říká a stále zkoušet jít za ním. Druhé je vděčnost → vděčnost ke všemu, co Bůh stvořil. Celá země je poutníkovým domovem, za který se neustále učí děkovat. Třetí je spolupráce → nikdo z nás není na cestě sám. Poutník se učí pomáhat, přijmout službu druhého a nebát se sám sloužit. Čtvrté je dávat bacha na zranění → nenechat nic vyhnít. Nestará-li se poutník o svá zranění, zhorší se, a ne vždy je možnost návratu = uzdravení. Je třeba věnovat svým bolestem a zraněním čas a námahu na to, aby se uzdravily. Mnoho zranění se také nevyléčí jinak než odpouštěním. Proto otevřme srdce a odpouštějme.

Takže to tak ve zkratce... Po promluvách následovala adorace, a kdo chtěl, mohl i ke svátosti smíření. A v té nové zpovědnici je to fakt pecka (samozřejmě sv. smíření je vždy pecka – i bez bezva budky). Po požehnání jsme se rozešli domů a věřím, že v každém z nás to zanechalo mnoho dobrého.

Magdaléna Motlová

Ekumenické bohoslužba a setkání o Radostné neděli

27. března 2022 o čtvrté neděli postní „Radostné“ se konalo další ekumenické setkání, tentokrát v Horní Čermné. Společné setkání zahájili v 16 hodin v kostele Českobratrské církve evangelické bratři Jakub a Jan - tedy pan farář Jakub Keller z Horní Čermné a náš dolnočermenský pastýř otec Jan Lukeš. Již na začátku jsme byli upozorněni, že budou dva poločasy: ten první bude bohoslužba v kostele. Druhý poločas bude na faře s dobrým pohoštěním a možností popovídat si s přáteli.

Neděle *Laetare* má být povzbuzením k radosti. Výzvou k tomu bylo čtení Lukášova evangelia (Lk 15,1-3.11-32) - podobenství o marnotratném synovi. Inspirativní promluva otce Jana, která následovala, vedla k zamyšlení o vztahu otce a synů, jeho vývoji. A každý mohl zauvažovat: v jaké etapě se nacházím právě já? Je to fáze pravidel, vzdoru nebo láskyplného vztahu?

Bohoslužba byla zakončena modlitbami za mír na Ukrajině, prosbami a srdcem ze zažehnutých svíček...

Pokud v nás ještě alespoň chvíli doznívala

- radost z Otcovy otevřené a objímající náruče
- radost z nádherného jarního dne a křísící se přírody
- radost ze společného setkání, které se po téměř dvou letech mohlo uskutečnit svobodně bez jakýchkoliv omezení,

mělo to všechno smysl☺

Poděkování patří především těm, kdo se na přípravě této události podíleli, všem, kteří se zúčastnili a dárcům, kteří přispěli do sbírky na pomoc Ukrajině.

Hana Vágnerová

Duchovní obnova akolytů

Milý Poutníku,

po dlouhé době jsem se rozhodl něco napsat. Jsem rád, že jsem se mohl spolu s Pepou Vondrou zúčastnit duchovní obnovy pro akolyty na Hoře Matky Boží v Králíkách. Víkend byl příjemný, načerpali jsme další vědomosti a mohli jsme si užít klid, ale i společné povídání. Duchovní obnovu vedl P. Karel Moravec, který dokáže zaujmout skoro každého svou skromností a pracovitostí. Jeho povídání i celý víkend jsem si moc užil. Jsem rád za službu akolyty, že ji mohu prožívat s Pánem naplno a sloužit druhým. Děkuji svojí ženě Maru a celé rodině za toleranci a umožnění této služby. Také bych chtěl poděkovat našemu duchovnímu správci o. Jendovi za hezké a duchovně prožité Velikonoce, které jsme zas po 2 letech mohli naplno společně oslavit a načerpat novou sílu. Poslední poděkování patří za rubriku putování s Poutníkem a těším se na další příspěvky. To je pro tentokrát vše a až mě opět něco napadne, zase napíšu.

Honza Moravec

„Radost otvírá srdce, smutek je zamyká.“

sv. František Saleský

Poutní slavnost u sv. Jiří

S koncem dubna je neodmyslitelně spojena poutní slavnost našeho farního kostela. Ačkoliv... poslední dva roky jsme tomu pouťování moc nedali. V roce 2020 po příchodu koronaviru nešlo dělat prakticky nic, loni do kostela mohl přijít jen omezený počet lidí a pro ostatní tu byl alespoň online přenos. Letos jsme si to konečně mohli zase zopakovat a teprve podruhé vyzkoušet, jaké to je s atrakcemi a stánky na návrší u kostela, i když k jejich přesunu z Areálu zdraví a sportu došlo už v roce 2019.

Ústředním bodem programu byla samozřejmě hlavní nedělní poutní mše svatá *ke cti a chvále* patrona našeho kostela, *sv. Jiří*, jak je to ostatně napsáno i na největším zvonu ve věži, který je patrně nejstarším dokladem o zasvěcení našeho kostela právě tomuto světcí. Shodou okolností byl zvon sv. Jiří ulit mistrem konvařským Jiřím v Litomyšli za čermenského rychtáře Jiřího Rezky v roce 1536. A o poutní neděli jej bylo možné několikrát slyšet a dokonce i vidět, ale o tom později.

Myslím, že lze říct, že při hlavní poutní mši byl po těch dvou letech kostel opět opravdu plný. Ke slavnostní atmosféře pak určitě přispěla i zpívaná mše v podání místního chrámového sboru. A svou návštěvou nás poctil také starosta organizace Orel br. Stanislav Juránek. I naše dolnočermenská pouť se totiž dostala do orelské Poutní knížky, která obsahuje řadu poutních slavností po celé republice, do kterých jsou Orli zapojeni.

Když jsme jako Orel na vlastní pěst v roce 2012 po přesunu pouťových atrakcí z náměstí do Areálu zdraví pořádali první pouťové posezení u Orlovny, ani by nás nenapadlo, do jakých rozměrů jednou vyroste.

Pro první přípravu jsme se sešli v Orlovně už v pátek odpoledne, tomu samozřejmě ještě předchází objednávka a nákup veškerého potřebného zboží. Znovu jsme se v Orlovně sešli v sobotu v 8 hodin ráno, abychom připravili veškeré občerstvení. 16 pekařek a 1 pekař napekli čermenské koláče z 10 kilogramů mouky, bylo jich tak přes 300 a poslední se dopékali až po 13. hodině. Od dvou hodin jsme pak zahájili prodej občerstvení. Návštěvníci pouti pak kromě orelského občerstvení mohli využít i ostatních stánků (jeden dokonce s ukrajinskými specialitami) a pouťových atrakcí na parkovišti za Orlovnou. Od půl osmé jsme pak na sále pokračovali příjemným posezením s živou hudbou, čímž děkuji hudebníkům. 😊 Jen účast návštěvníků byla bohužel velmi nízká... Ale myslím, že ten, kdo přišel, nelituje.

Neděle přinesla chladnější a pošmourné počasí. Na návštěvníky ale po mši svatě čekala vyhrátá Orlovna i s nabídkou nedělního oběda. A i dechová hudba, která na správné pouti přece nemůže chybět, zahrála uvnitř. I přes nižší stav personálu se nakonec podařilo uskutečnit i několik krátkých prohlídek ve věži farního kostela a bylo tak možné prohlédnout si i ten náš největší zvon. Výtěžek z dobrovolného vstupného byl věnován na opravy kostela. Poslední návštěvníci Orlovnou opouštěli po páté odpolední.

Myslím, že letošní pouť se nám v rámci možností vydařila jak po stránce duchovní, tak po té světské. Velké díky na nebesa! Ještě jednou bych chtěl ale poděkovat také veškerému personálu a všem ochotným pomocníkům, vážím si toho. A poděkovat bych chtěl i Vám všem, kteří jste poutní slavnost u svatého Jiří podpořili svou osobní účastí.

za sebe i za Orla František Mareš

Den Bible

V trochu netradičním termínu se letos opět uskutečnil Den Bible s názvem „**Vstaňte, pojd'me** (Jan 14, 31) **aneb cesta liturgickým rokem**“ přeložený z loňského (stále ještě kovidového) podzimu. 8. květen si přichystal opravdu hezké počasí, a tak mohly dveře zůstat otevřené dokořán každému, kdo šel kolem.

Sál Orlovny byl doslova nabit celým liturgickým rokem. Každá z velkých barevných tabulí se tematicky věnovala některému z období a ke čtení i zamyšlení tu toho bylo mnoho. A nejen ke čtení, ale i k dívání, prostor mezi tabulemi totiž vyplňovala celá řada větších či menších uměleckých děl od dětí i dospělých a prostor zbyl i na trochu toho humoru. Navštívit pak bylo možné i řadu stanovišť, kde si děti i dospělí mohli něco zahrát, ochutnat či vyrobit, a tak si i něco odnést domů. Liturgický rok pak doplňovala také fascinující řezbářská práce pana Vlastislava Vyhňálka. Tu a tam se zpívalo, a dokonce i tančilo.

s tím stvoření světa vlastně bylo, i když v kostele obvykle nedává moc pozor. 😊

Účast návštěvníků byla prý nejvyšší v celé historii čermenských Dnů Bible! Za přípravu celé akce patří díky Anně Motlové, ale také celé řádce jejích spolupracovníků a pomocníků.

František Mareš

Co se děje ve Spolču

Čarodějnice 2022

Bylo 30. dubna a my se jako každý rok sešli v pískovně ve Verměřovicích k tradičnímu pálení čarodějnic. Do pískovny dorazil každý na vlastní pěst a hned jak jsme se sešli, vyrazili jsme na sbírání dřeva na večer. Když už bylo dřevo přitažené, začali kluci stavět hranici, zatímco se holky vrhly na vyrábění čarodějnice. Vycpaly ji senem, šiškami, prostě vším, co po cestě našly. Čarodějnice byla velmi „stylová“, holky ji vybavily fešnými punčocháčema a na hlavu jí daly klobouček.

Čarodějnice byla hotová a přišel čas na fotbal. Je to náročný na psychiku i na fyziku, protože míč se neustále kutálel z kopce... Kdo by to byl čekal, když máme hrací pole vyhrazené do kopce...:D

Už se setmělo a my se uchýlili k ohni. Na řadě je opékání, grilování, uzení... No... každý to pojal jinak. Někdo měl hermelíny, jiný zas klobásky, jablka, brambory a tak podobně. Řádně jsme se najedli a konečně přišel čas na tanec s čarodějnici, než ji upálíme. Tance se ujali chlapi a holky jim do toho zpívaly a hrály.

Tanec probíhá tak, že chlapec tančí kolem ohně s čarodějnici a postupně ji zapaluje. Chlapi se u tance střídají, dokud čarodějnice nehoří natolik, že už se s ní nedá tančit. Tanec trval déle než obvykle, protože nám čarodějnice nechtěla chytout. Bránil ji ten klobouček, který jí daly holky na hlavu... Po propálení kloboučku ji kluci hodili do ohně. Zbytek noci jsme byli u ohně a zpívali písničky, které se krásně rozléhaly lesem.

Za Spolčo: Maruška Pecháčková

Ministrantské okénko

Co znamenají Velikonoce pro ministranty

Konečně jsme mohli prožít velikonoční svátky v celé kráse. Jako ministrant prožívám tyto slavnostní dny jinak, než kdybych seděl v lavici. Pro nás ministranty jsou obřady Svatého týdne žně. Děni u oltáře je potřeba důkladně secvičit a připravit. V naší farnosti je nás, kluků ministrantských, díky Bohu hodně. Takže se každý z nás může do liturgie zapojit. Před obřady jsme se vždy sešli v kostele a trénovali. Nebylo vůbec jednoduché zaujmout a udržet pozornost i těch nejmladších ministrantů. Vzpomněl jsem si na svá začínající ministrantská léta, kdy jsme s ostatními kluky seděli v lavici, a Vítek Macháček nám vše vysvětloval a ukazoval. Ten s námi taky zkusil... Chvílema jsme poslouchali, občas mhouřili oči proti reflektoru....

Filip Málek

Přespání na faře

Spacák, karimatka, kartáček a pasta.....prostor farní knihovny se zaplnil. Na farním dvoře to žije – 20 kluků na jednom místě - plno energie, nápadů, slov a výkřiků. Polovina chrabrých rytířů se chopila lopat, koleček, nůžek na střihání a vrhla se do boje s kompostem a bujícím mlázím. Druhá půlka šetřila síly fotbálkem. A došlo na střídání, kdy špinaví, zabahnění a vyčerpaní se vraceli z bitvy

k odpočinkovému fotbálku a odpočinutí se chytily výzbroje. Bitva vyhrána!! Díky Málkovi, že jste do toho šli s námi!

A teď dopis od našeho Krále – zdolat lávové kameny, přenést míček v pavučině, poslepu projít překážkami, lyžovat ve čtyřech na trávě a dostat létající talíř z jednoho místa na druhé...hotovo, všechny dílky vybojovány!

Zasloužený buřtík a teplý čaj, chvíle u ohně....někteří stále ještě kypí silou a energií...takže? Rytíři na start a rytířské klání začíná. Dvorem se ozývají výkřiky „buldog, buldog, buldog!“ Někteří jsou obzvláště mrštní, jiní nejdou vůbec uzvednout – váhové kategorie jsou vskutku různé. Už je skoro tma, když se po dvoře začínají plazit želvičky.

Teď už je opravdu klidná chvíle u ohně. Spolu s otcem Jendou jsme zakončili den. No a teď to známé vybalování, rozkládání, převlékání....Otec přináší knížku Drakobijce. A ten komu to jde, není mu zima, nepotřebuje na záchod, nevádí mu, že soused chrápe, může v klidu zavřít oči a spát až do rána☺

Nedělní poutní snídaně – koláče, české buchty, šátečky...díky! Rozdělování rytířských řádů – toliko dobrých myšlenek a činů! Překonání sama sebe, vzdělávání, odvaha, rozdělení se, služba. Získání výzbroje není jednoduché, ale pomalu se daří!

Ticho, prázdno, vše na svém místě..... rytíři v kostele u svého Krále....

Děkujeme otce Jendo za vše!

Marta a Pavel Okrouhlických

Putujeme s Poutníkem

Santiago de Compostela - můj cíl

V minulém roce po jednom setkání s kamarády, kteří podnikli pouť do Santiaga de Compostela, jsem se rozhodla, že takovou cestu také podstoupím. Když oni mohli jet na kole do Lyonu, pak se vrátit domů a o několik měsíců později cestu do Santiaga dokončit, proč bych já tuto cestu nemohla zvládnout taky. Sice s pochroumanou nohou, ale s velkým předsevzetím, že to zvládnou. Sedla jsem si k počítači a našla na mapách pro mě nejzajímavější trasu. Nebyla sice nejkratší, ale chtěla jsem přes Rakouské Alpy, stavět se v Salcburku. (To byla první cesta po sametové revoluci se zájezdem petrovských občanů do Bibione, Benátek a také zastávkou v Salcburku). Dále pak přes Švýcarsko a mně známá místa ve Francii, kde jsem asi před 20 lety byla. Každou procházku si zaznamenávám do kalendáře. Sčítám kilometry a světe div se, už jsem urazila krásný kus cesty. Prohlížím místa, kterými procházím. Sice jen na mapách svého počítače, ale to nevadí. Nějak mě to nutí chodit dál.

Je neděle 8. 5. a po nedělní procházce si sednu k počítači a prohlédnu si trasu, kterou mám za sebou. Dnes si mohu dát skleničku vína na oslavu, protože se mi podařilo už našlapat 2410 km a překročit španělské hranice. Ještě mi zbývá do cíle 737,4 km. Věřím, že bych svoji pouť mohla dokončit někdy na podzim. Když to dobře půjde. Tak nezkusíte to také?

Já jsem se na tuto Svatojakubskou pouť nijak nepřipravovala. Ukrajuji kilometry pomalu, ale jde to. Musím se dokonce přiznat, že mě to baví. Taková procházka přírodou je krásná, právě teď na jaře, kdy všechno kvete. Nemusím přemýšlet, co si s sebou vezmu, co budu jíst, kde spát, co to bude stát, no a vůbec, že už mi bylo před pár lety šedesát.

Jana Moravcová

Použité fotografie:

Úvodní strana: Velký pátek 15. 4. 2022 – vstupující průvod ministrantů; foto Tomáš Bednář

str. 2: Velký pátek 15. 4. 2022 – křížová cesta na Mariánské Hoře; foto Tomáš Bednář

Velikonoční vigilie – Bílá sobota 16. 4. 2022; foto Tomáš Bednář

Str. 4: Fotka kostelníka Appla je převzata z knihy '700 let obce Čermná'

Str. 6, 7: Marie Marešová; foto z rodinného alba Růženy Macháčkové

Str. 11: Triduum; foto Jan Lukeš

Str. 12: Duchovní obnova; foto Tomáš Bednář

Str. 15: Den Bible; foto František Mareš

Str. 17: Přespání na faře; foto Marta a Pavel Okrouhlických

str. 19: Pouť u sv. Jiří 23. – 24. 4. 2022; foto František Mareš

Nedělní promluva pro děti 15. 5. 2022; foto Tomáš Bednář

str. 20: Výlet do Říma 23. – 27. 5. 2022 – bazilika sv. Petra ve Vatikánu; foto Tomáš Bednář

Závěrečný chemický pokus na farním odpoledni 29. 5. 2022; foto František Mareš

Pout' u sv. Jiří 23.–24. 4. 2022

Nedělní promluva pro děti 15. 5. 2022

Zadní strana: Výlet do Říma 23.–27. 5. 2022 – bazilika sv. Petra ve Vatikánu
Závěrečný chemický pokus na farním odpoledni 29. 5. 2022

Poutník 2/2022

vydává: Římskokatolická farnost Dolní Čermná, 561 53 Dolní Čermná 1; IČ: 44468890

web: dolnocermenska.farnost.eu, farnostnsu.cz; bankovní spojení: 155816135/0300

tisk: HEAT-TECH s.r.o. Dolní Čermná 231

náklad: 250 výtisků; výrobní náklady jednoho výtisku: 18,30 Kč vč. DPH

redakce: P. Jan Lukeš, František Mareš, Hana Vágnerová; sazba: Jiří Adamec, František Mareš

NEPRODEJNÉ, pouze pro vnitřní potřebu farnosti, je možná finanční spoluúčast, DĚKUJEME

uzávěrka příštího čísla: **19. 8. 2022**, kontaktní email: poutnik@farnost.eu